

JÜRGEN SPIESS

Stod Jesus op af graven?

EN HISTORIKER
SER PÅ FAKTA

CREDO

Forord

Da jeg gik i gymnasiet, skulle vi vælge mellem den matematiske og den sproglige linje. Jeg valgte den sproglige. Det var der én dreng mere i min klasse, der gjorde, ellers var resten piger. Vi to indgik en pagt for at sikre vores overlevelse, hvilket betød, at vi altid sad sammen.

Min nye sidekammerat var kristen. Han overrumplede mig med udsagnet: »Jesus er opstået fra de døde.« Det var noget af en nyhed. I længere tid havde jeg nemlig overvejet, hvad jeg skulle bruge mit liv på, hvis døden nu var afslutningen på det hele, både for mig og de mennesker, jeg ville bruge mit liv sammen med.

Min sidekammerat opførte sig også, som om han troede på det, han sagde. Jeg spurgte de andre i klassen, hvad de syntes om ham, og de sagde, at han nok bare var kristen, fordi hans forældre var det, men den forklaring lød ikke særligt overbevisende.

Det var heller ikke sådan, han selv begrundede sin tro, men derimod med, at Jesus Kristus var op-

stået fra de døde, og det havde jo lige så lidt med hans forældre at gøre som med mine.

Min interesse var vakt. Og jeg vil nu fortælle, hvad jeg har fundet ud af om emnet i de forløbne år. Af uddannelse er jeg »oldtidshistoriker«. Det er en fagterm. Ikke alle historikere er oldtidshistorikere. Oldtidshistorikere beskæftiger sig med oldtiden, dvs. tiden fra skriftsprogets opståen og frem til middelalderen. For at øge min markedsværdi har jeg også studeret ægyptologi. Pt. er jeg leder af Institut for Tro og Videnskab i Marburg.

Troens centrum er en historisk begivenhed

Det er ikke kun for mig, at Jesu Kristi opstandelse er blevet til et centralt emne, men den er altafgørende for den kristne tro; den er grundlaget for det kristne håb og for den kristne tro i det hele taget. Paulus skriver i Første Korintherbrev 15,14 og 17: »... men er Kristus ikke opstået ... [er] jeres tro også tom ... så er I stadig i jeres synder.«

Syndernes forladelse er omdrejningspunktet i den kristne tro. I Første Petersbrev står der i kapitel 1 vers 3: »[Vi er] genfødt til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.«

Den kristne tro er altså ikke, som mange måske tror eller frygter, noget, kirken på et eller andet tidspunkt har opfundet, men den handler om en helt konkret historisk begivenhed. Og fordi Gud har grebet ind i historien, er kristne interesserede i historie. Ifølge den kristne overbevisning har Gud skabt mennesket som sit modstykke, men mennesket har »syndet« sig ud af det forhold. Mennesket

lod sig skille fra Gud, livets skaber og opretholder, og blev dødeligt.

Det Nye Testamente taler om, at Gud selv blev menneske og dermed tilgængelig i tid og rum i Jesus Kristus. Jesus har forvandlet vores »dødssang« til en »livssang«, fordi han har taget konsekvensen af menneskers synder på sig. Han blev korsfæstet for os, men døden på korset var ikke afslutningen. Opstandelsen fulgte efter. Og fordi det forholder sig sådan, har alle mennesker mulighed for at få fred med Gud. Denne fred kommer af at tage Jesus Kristus til sig som den opstandne Herre og leve sit liv under hans vejledning.

Det er i al korthed kernen i den kristne tro. Den udspringer af Jesu Kristi opstandelse. Til minde om denne historiske begivenhed fejrer kristne verden over hvert år påske. Ja, de fejrer faktisk opstandelsesdagen hver søndag, fordi de mindes, at det var om søndagen, at graven var tom.

Hver søndag fremsiger man i mange kristne menigheder en gammel trosbekendelse, hvor tre navne forekommer: Jesus, Maria og Pontius Pilatus. Man kan måske undre sig over, at der i en så central tekst ud over Jesus og Maria også nævnes en romersk statholder ved navn Pontius Pilatus. Men det er ikke nogen overflødig oplysning. Ved at nævne Pontius Pilatus i trosbekendelsen fastslår man, at de her nævnte historiske udsagn om Jesus Kristus

ikke bare fandt sted på et eller andet tidspunkt, et eller andet sted og på en eller anden måde, men derimod fandt sted i tid og rum, på den tid hvor Pontius Pilatus var statholder i Judæa.

Vi kender Pontius Pilatus fra Romerrigets historie. Han var statholder i Judæa fra 26 - 36 e.Kr. Jesu korsfæstelse og opstandelse skete altså i dette tidsrum. Jesus Kristus kan dateres og lokaliseres. Dermed kan Jesus og hans liv efterforskes historisk, og det er interessant.

Jesus levede i Palæstina under den romerske kejser Augustus (30 f.Kr. - 14 e.Kr) og Tiberius (14 - 37 e. Kr.), under P. Sulpicius Kvirinius (identisk med Cyrenius, ca. 12 f.Kr. - 16 e.Kr) og statholderen Pontius Pilatus (26 -36 e.Kr.) Disse navne kender vi ikke kun fra Det Nye Testamente; vi ved også noget om deres liv fra andre kilder. Vi kan dermed datere Jesus ud fra disse historiske personer.¹

1 Gerhard Kroll har skrevet en god historisk fremstilling om Jesu liv i *Auf den Spuren Jesu*, Leipzig 2002 (12. oplag).